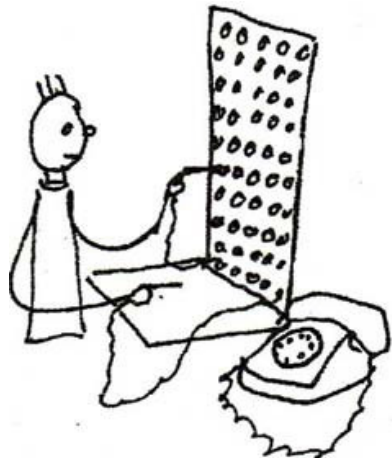

Het valt niet altijd mee om de juiste kandidaat te vinden voor deze rubriek. De een is te lang, de ander te kort. Bovendien is het goed omwille van de leesbaarheid zoveel mogelijk iemand te zoeken die een beetje bekend is binnen het parochiegebied. Nou, bij de kandidaat van vandaag kunnen we dat “een beetje bekend” er wel aflaten. Door zijn functie tot op het einde van zijn werkzame leven kent nagenoeg iedereen **Harrie Strik**, de charmante en vriendelijke voormalige medewerker van de Jumbo. Heel veel mensen ontmoetten hem daar minstens enkele malen per week. Harrie is eigenlijk een Nijmegenaar, of nog liever een Brakkensteiner. En als je de locatie nog meer wilt verfijnen moet je zeggen dat hij geboren is aan de Driehuizerweg in de “Kloeken-buurt”.

Dat laatste zegt hij met enige aarzeling. Hij geeft daarmee aan dat het niet het Kronenburgerpark of de Oranjesingel van Nijmegen was. Maar wat maakt het uit. Het gaat niet om de buurt en om de inhoud van de portemonnee van de bewoners, maar om de inhoud van de mensen zelf. En dat zit wel goed in het gezin Strik waar Harrie uit stamt ! Omdat hij op de 29ste februari in 1944 geboren was, vlak voor twaalf uur ‘s nachts, had de dokter de klok maar stiekem iets vooruit gezet en werd zijn geboortedatum 1 maart, 3 minuten óver twaalf. De arts vond het zo sneu als het ‘menneke’ maar één keer in de vier jaar jarig zou zijn.

Zijn vader, ook Harrie, is geboren als zoon van de oude postbode Willem Strik uit Katwijk. Opa Strik beheerde naast een gezin met enkele voetballende zonen, ook het ‘posthuus’ aan de Liefkeshoek in Katwijk, welke taak later werd overgenomen door oom Bert, een andere zoon en een broer van de vader van onze koffiegast. In dat huis was een loket van de post en ook nog een deel van de telefooncentrale, die nog volledig met de hand bediend werd. ‘Een nummer uitzoeken en een stekkertje inpluggen’. Heel het dorp en ook de inwoners van Linden kwamen daar telefoneren.

Je kunt wel zeggen dat de familie Strik een vertrouwens-positie had in het dorp Katwijk en in de wijde omgeving. Opa liep of fietste iedere dag op en neer tussen Katwijk, Cuijk, Katwijk en Linden. Daar werd hij mooi 92 jaar mee.

Naast de familie Strik woonden er in Katwijk nog een paar gezinnen, zoals de families Wennekes, Cloostermans, Lamers en Hendriks, waarvan de zonen destijds de harde kern van de voetbalvereniging Siol vormden. Ook in Linden had je daarbij een paar bekende families, zoals de jongens van Sjaak Martens van de Hertsberg, de hengstenboer, Peters van de Raam en de Loeffen's.

Toen Harrie's vader van de lagere school ging moest hij meteen aan het werk. Hij wilde bakker worden en kwam terecht bij een bakkerij annex kruidenierswinkel in Lith. 's Morgens al heel vroeg vanuit Katwijk met de fiets naar Lith, brood bakken en dan de hele dag op de fiets boodschappen en brood bezorgen bij burgers en boeren, en 's avonds weer op de fiets naar huis. Daar krijg je sterke benen van vertelden ze hem. De fut om in de weinige vrije tijd die ze hadden nog ergens rotzooi te trappen was er dan wel uit. Bovendien hadden ze in Cuijk in die tijd de en paar redelijk hardhandige veldwachters, met 'zero tolerance', alhoewel dat woord toen nog niet uitgevonden was.

Vader Harrie had het op een gegeven moment wel gezien daar in Lith en vertrok naar Nijmegen als bakkersknecht. De afstand Katwijk Nijmegen was misschien wel niet zo goed voor de ontwikkeling van de beenspieren, maar wel veel aangenamer. Omdat hij goed kon fietsen werd hij later postbode in Nijmegen, onder het motto: 'het bloed kruipt waar het niet gaan kan'.

In Nijmegen werkte een meisje Maas bij 'deftige' families, kinderartsen enzovoort, en vader Harrie had het geluk dat meisje op een of andere manier tegen te komen. Zij was de ijverige en mooie dochter van een kleine boer uit Ottersum.

Het verliefde stel kreeg de kans een huisje te huren in de Kloekenbuurt en aanvang veertiger jaren werd het begin

van een gezin gevormd.

‘Onze’ Harrie, die nu op de koffie is, was de middelste in dat gezin met drie jongens en is daar geboren.

Verschillende mensen die nu in Cuijk wonen, maar geboren zijn in Nijmegen, kwamen ook uit die buurt, o.a. de huidige wethouder Ko Kroet. Harrie junior ging keurig naar de kleuterschool en naar de lagere school in Brakkenstein en was natuurlijk misdienaar bij de parochie aldaar. Huize Brakkenstein, het huidige restaurant, was een soort ‘kliniek’ van de familie Prick, een zeer bekende Nijmeegse artsenfamilie.

Soms werden jongens uit de parochiekerk verzocht om als misdienaar te assisteren bij de Jezuiten op het Bergmanianum aan de Houtlaan. Dat vonden ze dan een feest, vooral ook omdat ze na afloop altijd werden getrakteerd op 1 imonade en wat lekkers. Die Jezuiten hadden toch iets ‘deftigs’.

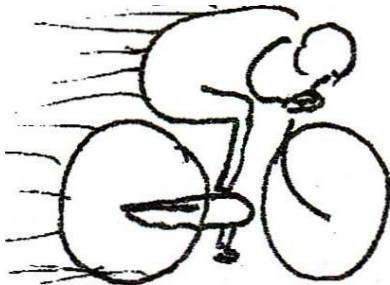
De jonge familie Strik verhuisde op den duur naar de Lindanusstraat die vlakbij lag. Omdat Harrie automonteur wilde worden ging hij naar de ambachtschool aan de Nieuwe Marktstraat. Dat naar school gaan vond hij echter maar niks en na korte tijd wilde hij eraf om te gaan werken. Omdat je dat pas mocht vanaf je zestiende jaar moest je een soort vrijstelling hebben van het Arbeidsbureau zodat je vanaf je vijftiende al bij een baas aan het betaalde werk kon. Hij heeft eerst een tijdje bij een bloemist gewerkt op de kwekerijen vlak bij huis. De sollicitatie verliep gemakkelijk omdat hij van zijn moeder, een echte bloemenliefhebster, al veel soorten planten en bloemen uit z’n hoofd kende. Dat was een echte pré!

Maar dagenlang ‘verspenen’, dat is kleine stekjes in potjes zetten, vond hij maar ‘rot’werk. Na een half jaar hield hij het voor gezien.

Sport bedrijven was in veel gezinnen in die tijd een soort overdreven ‘luxe’. Toch was Harrie’s oudste broer een kanjer in het racefietsen. Een beetje erfelijk belaste beenspieren ? Toen Harrie dat racen op de fiets ook probeerde gaf hij het al gauw op omdat hij z’n broer op geen stukken na bij kon houden..

Zijn moeder zorgde ervoor dat hij uiteindelijk ging werken in de kruidenierszaak van Jansen-Hendriks op de hoek van de Molenstraat-Plein '44. Daar leerde hij nog koffiebranden, van groene koffiebonen echte koffie maken. Na enige jaren promoveerde Harrie naar de Gruijter, waar hij tewerk werd gesteld op drie magazijnen in de stad.

Oom Tien Minten in Cuijk, de latere supermarkt zakenman, was getrouwd met tante An, een dochter uit het gezin St rik uit Kaswijk en een zus van Harrie's vader. Opa Minten, de vader van Tien, was vervoerder met paard en kar , boer , melkbezorger met de ponniewagen, en ook nog 'afslager' bij de notaris als er

publieke verkopen waren. De toenmalige Cuijkse notaris Verheggen had er vaak plezier in om na afloop van die openbare verkopen ieder e bezoeker royaal van een borreltje te voorzien en hij liet de boeren, wat onbekwaam geworden om te fietsen, dan met de auto naar huis brengen. Als ze de volgende ochtend lopend hun fiets kwamen ophalen, bijvoorbeeld bij café Lombok in Sint Agatha, stond de notaris ze al weer lachend op te wachten om het leed te verzachten.

Oom Tien Minten was indertijd melkboer, dat wil zeggen, hij had 5 melkwagens die bijna dagelijks tot in de verre omgeving bij de mensen langs huis kwamen om overal een paar litertjes melk, karnemelk of een paar pakjes boter en wat eieren te verkopen. Harrie had inmiddels nogal wat ervaring opgedaan in het gruttersvak en kon als 17 jarige bij zijn oom Tien aan het werk. Die had inmiddels daar aan de Katwijkseweg, waar nu het Vorstendom is, een begin gemaakt aan wat later Minten's Supermarkten werd. Een zakenman met veel talent en visie en een aangeboren gevoel voor zakendoen. De verkoop van goed en toch niet al te duur vlees was vaak de trekker die veel mensen naar de winkel bracht. Hij vond in boer en zwager Wiel Basten en in slager Gradje Smits goede veekenners die samen niet hem de inkoop deden, bij de boeren in het Land van Cuijk en op de Bossche Veemarkt. Een succesformule was geboren! Harrie haalde zijn vakdiploma's en werkte dat de stukken eraf vlogen.

Intussen moest hij ook nog in militaire dienst, bij lichte '63 11. Hij werd soldaat jeepchauffeur bij de Cavalerie in Amersfoort en heeft het daar niet verder gebracht.

Uw verslaggever heeft bij de lichte '50 II exact dezelfde staat van dienst gehad bij de artillerie, zonder enige kans op promotie, zelfs niet na diverse

herhalingsoefeningen! We waren in ons gesprek even 'ouwe jongens, krentenbrood!'

Harrie werd bij Minten een soort superjoker en had eigenlijk nooit vrij. Hij was een stukje 'eigendom van de zaak' geworden. In de winkel werkte een meisje Donkers uit Oeffelt en dat meisje had een zusje dat al vanaf haar 16 de jaar bij de bakker in de Molenstraat werkte. Miep Donkers hielp daar bij van der Ven in het huishouden en in de winkel en deed bovendien nog een deel van de broodbezorging. Als ze 's avonds op de fiets naar de Rijtjes ging, haalde ze eerst haar zusje op bij Minten. Het duurde niet lang of Harrie kreeg Miep in de gaten. En dat leek hem wel wat! Miep maakte dan een hele dag hard werken weer goed.

Toen Harrie en Miep in 1969 trouwplannen kregen, onderhandelde oom Tien met de eigenaar van hun toekomstige huis in de Guldengaarde over de koopsom. Zo wist je zeker dat je het niet te duur had. Alle registers op koopmans gebied werden opengetrokken. Ze wonen er nog steeds goedkoop en met veel plezier.

In 1971 werd zoon Martijn geboren en in 1973 dochter Ilja.

Laatstgenoemde werd als baby door de dokter op het consultatiebureau al een 'stevige prinses' genoemd. Nou, en we weten allemaal hoezeer die arts gelijk gehad heeft. Het is verleidelijk om daar verder op in te gaan, maar we gaan toch maar door met Harrie en z'n werk en gezin.

Tien Minten had samen met Jan Linders en enkele andere ondernemers de Super Unie gestart. Een inkoopcombinatie die na Albert Heijn de grootste van Nederland was. Over ondernemersgeest gesproken!

Als Tien Minten zich al eens ontspande was dat met zijn kaartclubje. De ouderen onder ons zien ze nog zitten. Zondagsochtends, al sigarenrokend in de Korenbeurs: Theo Noy, Bert Strijbosch, Theo Smits en Tien Minten.

Onze vriend Harrie is na zo'n jaar of twaalf weggegaan bij Minten. Zijn jonge gezin eiste ook aandacht en daarvoor ontbrak de tijd ten enenmale. Hij heeft daarna ruim 17 jaar bij de Regro gewerkt, een groothandel in voedingsmiddelen aan de Korte Beijerd. Harrie deed daar de inkoop, een verantwoordelijk werk, temeer omdat de winstmarges laag waren vanwege de moordende concurrentie.

Minten had inmiddels het "rattenhuis" gekocht, het al lang leegstaande gebouw van de NCB (Boerenbond) aan de Smidstraat. Dat verbouwde hij tot een hypermoderne supermarkt waarop een grote klandizie afkwam. De gevolgen bleven niet uit: nieuwe supermarkten werden opgericht in diverse plaatsen in Brabant. Helaas is Tien Minten niet oud geworden. Na zijn dood werden de winkels overgenomen door Groenwoud en daarna door de Konmar. Nu floreert Albert Heijn op dezelfde locatie, in hetzelfde gebouw dat natuurlijk telkens weer naar de eisen van de tijd werd ingericht.

Toen de Regro stopte stapte Harrie Strik over naar de supermarkt in Cuijk Noord, van de familie Bosman, eerst onder de franchise naam "De Kroon", toen "Prima" en sinds 1999 "Jumbo" genaamd. Het ontmoeten van veel mensen is een levensnoodzaak voor

onze aimabele man. Die kans kreeg hij bij de Jumbo weer volop.

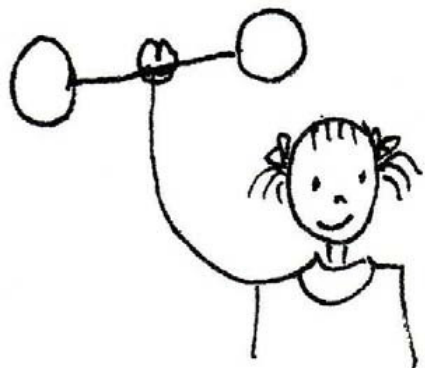
Ook bij de familie Bosman, eerst bij Pa en later bij zoon Joop, heeft Harrie 17 jaar gewerkt. De vaak moordende slag om de klant, vooral via reclame en lage prijzen, daarna via scherpe daadwerkelijke arbeidstijden, werd hem wel eens wat teveel. De door hem zo gewenste persoonlijke contacten worden in deze tijden minder voor mogelijk gehouden. Dat is jammer, maar zo zijn de maatschappelijke en zakelijke ontwikkelingen nou eenmaal! Op zijn 63ste besloot

Harrie met pensioen te gaan.

Hij had al met al dan ook 48 jaar gewerkt in het 'kruideniersvak'.

Dan weet je inmiddels wél waar Abraham de mosterd haalt.

Hij heeft zich tot nu toe als gepensioneerde nog geen minuut verveeld. Hij doet veel voor zijn kinderen, volgt Ilja in haar prestaties van wereldformaat , en

bouwt en knutselt aan het nieuwe huis van zoon Martijn, die met vrouw en de éénjarige kleinzoon Sebastiaan onlangs naar Nijmegen is verhuisd. Verder wijdt hij zich nog meer dan vroeger aan z'n hobby fotografie. Jij is altijd een echte foto-man geweest en men weet hem daarbij ook te vinden. Zo heeft Harry een prachtig album gemaakt bij gelegenheid van het afscheid van Pastor Kees Michielse. Allerlei facetten van het rijke parochieleven binnen de H. Jozef-parochie komen daarin aan bod. Het boek ligt meestal ter inzage op het parochiekantoor. Loopt u gerust eens binnen om het te bewonderen. U kunt eventueel foto's nabestellen. Moeder en oma Miep leidt een klein leuk koor dat het "Akkoordje" heet. Daar gaat ook de nodige tijd in zitten. Verder is de familie groot en zijn de contacten goed. Er zijn zodoende heel wat verjaardagen te vieren. Harrie Strik op de koffie betekent niet dat hij met een half uur weer op straat staat. Hij heeft zoveel stof tot praten dat je ruim de tijd moet nemen. Maar het voordeel is dat je geen initiatief voor het gesprek hoeft te ontwikkelen. Harrie, een betrokken mens, met veel gevoel voor de medemens, vooral als die eens wat in de verdrukking zit. Dan is hij op z'n best met een vriendelijk woord, een begripvol gebaar, of met een glimlach. Dat zijn fijne menselijke eigenschappen. Ons gesprek van 7 maal een half uur sloten we af met een glas wijn. Harrie is beroepsmatig een wijnkenner dus uw verslaggever probeerde z'n best te doen. De bezoeker zou het trouwens niet laten merken als hij de kwaliteit wat minder zou vinden. Niks gehoord Daar is hij te aardig voor.

Harrie bedankt, en we hopen dat het jou en je gezin even zo goed mag blijven gaan als dat tot nu toe het geval is geweest. En we hopen ook dat we er nog lang getuige van mogen zijn.

Deze pdf-versie is gemaakt door Peter Broekmans.